

Ka Šventasis Raštas moko apie karą

Ką Šventasis Raštas moko apie karą

ĮVADAS

Jau įžengėme į XXI amžių. Pasaulio padėtis sparčiai blogėja. Žmonės, kuriais pasitikėjome, dalykai, kuriuos pažinome ir kuriais mėgavomės, kuriuos net laikėme savaime suprantamais, nyksta. Daugelis žmonių šiandien gyvena nuolatinėje baimėje. Mes patys matome, kad įtampa pasaulyje yra didesnė nei bet kada anksčiau. Konfliktai, karai ir teroro aktai dabar užpildo mūsų laikraščių antraštes ir naujienų reportažus. Pasaulis yra įtrauktas į sumaištį, kuri privertė daugelį bijoti dėl savo pačių egzistencijos. Tuo pačiu metu mūsų šalyje ir kitose pasaulio dalyse atgijo naujas patriotizmo jausmas. Dėl šių aplinkybių šalys ir jų žmonės susibūrė į naujas sąjungas, kurios anksčiau buvo laikomos neįmanomomis. Vyksta kova tarp tariamų gėrio ir blogio jėgų. Buvo paskelbtas šaukimas į ginklus, dėl kurio smurtas atsakomas smurtu. Ant žmonių daromas didelis spaudimas bet kokia kaina „prisijungti prie kovos“.

Žmonija apskritai nesikreipia į Dievą pagalbos, bet pasikliauja savo pačių metodais, siekdama atnešti taiką pasauliui. Šiomis aplinkybėmis Dievo vaikas susiduria su daugybe svarbių sprendimų. Ką Šventasis Raštas moko apie smurtą, karą ir žudymą? Kaip Šventasis Raštas gali būti naudojamas kaip pagrindas

būti religiniu sąžiningu karo priešininku, pasisakančiu prieš bet kokią karo formą? Tikimės, kad ši brošiūra padės skaitytojui rasti atsakymus į šiuos svarbius klausimus.

SENOJO TESTAMENTO POŽIŪRIS Į KARĄ

Biblijoje Dievas dažnai apibūdinamas karingais terminais – „Dievo pyktis“ ir „Dievo rūstybė“ – kaip minėta Skaičių knygos 11:10, 23. Dangiškasis Tėvas taip prieštarauja viskam, kas yra netyra, kad tai anksčiau ar vėliau turi būti sunaikinta. Jis yra tarsi „sunaikinančioji ugnis“, nes „baisi dalykas yra patekti į gyvojo Dievo rankas“ (Pakartoto Įstatymo 4:24; Hebrajams 10:31). „Kerštas ir atlygis yra mano“ (Pakartoto Įstatymo 32:35). Raštai taip pat mums sako, kad Jis negali žiūrėti į nuodėmę: „Tavo akys yra pernelyg tyros, kad žiūrėtų į blogį; Tu negali toleruoti neteisybės“ (Habakuko 1:13). Viešpats teis savo tautą ir išbandys tuos, kurie daro pikta jo akyse, nes jis yra „pavydus Dievas“ ir „karo vyras“, kuris pakyla teisti tautas pagal savo nustatytą laiką. – Išėjimo 20:5; 15:3

Jis taip darė savo praeities santykiuose su žmonijos pasauliu ir ateityje įvykdys savo planus bei tikslus iki jų nustatytų pabaigų. Jis nori visos mūsų meilės, pasitikėjimo ir ištikimybės. Turime suprasti, kad tai yra mūsų labai ir nėra Jo savanaudiškumas. Tuo pačiu metu Dievo pavydas yra teisingas ir tikrai atneš nusidėjėliui teisingą bausmę. Nupuolęs žmogus žiūri į Dievą su kartėliu, apmaudu ir savanaudiškumu, kurie kyla iš Adomo nuodėmės pasmerkimo.

Izraelio kariai

Pradėdami aptarti Dievo santykius su Izraelio tauta, matome, kad jiems buvo nurodyta suskaičiuoti save pagal kariuomenės dalinius. „Viešpats kalbėjo Mozei Susitikimo palapinėje Sinajaus dykumoje antrųjų metų antrojo mėnesio pirmą dieną po to, kai izraelitai išėjo iš Egipto. Jis tarė: „Suskaičiuok visą izraelitų bendruomenę pagal jų giminės ir šeimas, įrašydamas kiekvieną vyrą vardu, vieną po kito. Tu ir Aaronas turite suskaičiuoti pagal jų padalinius visus Izraelio vyrus, kurie yra dvidešimties metų ar vyresni ir gali tarnauti kariuomenėje.“ – Skaičių 1:1-3

Izraelitai dažnai buvo vadovaujami karo vyrų savo kovose už pažadėtąją žemę. Jozuė, „kariuomenės vadas“ (Jozuės 5:14), gavo angelo nurodymus, kaip sunaikinti Jerichą. Pūstant trimitams ir dieviškam įsikišimui, miesto sienos „nugriuvo“ ir buvo „visiškai sunaikintos“. (Jozuės 6:1–21). Pažvelkime taip pat į Samsono patirtis. Pagal Įstatymą Samsonas buvo vertinamas kaip labai ištikimas Dievo tarnas. Jo ištikimybė pasireiškė lojalumu dieviškiems reikalavimams, Dievo reikalui ir Izraeliui – Dievo sandoros tautai. Izraelitai, vietoj to, kad bendradarbiautų su Samsonu ir pareikalautų dieviškojo Palestinos žemės paveldėjimo bei visų priešininkų nugalėjimo, to nepadarė. Jie bijojo filistinų ir mažai tikėjo Dievu.

Dievas mokė savo tautą, kaip kovoti. Dovydas mums sako: „Tebūnie palaimintas Viešpats, mano Uola, kuris moko mano rankas karui, ir mano pirštus kovai, mano

gailestingumas ir mano tvirtovė, mano aukštas bokštas ir mano išgelbėtojas, mano skydas ir Tas, pas kurį aš pasitikiu, kuris pavergia mano tautą po manimi.“ Psalmių 144:1

Izraelis turėjo kariauti daug karų. Dievas netgi išmokė juos, kaip kariauti. „Tebūnie palaimintas Viešpats, mano Uola, kuris moko mano rankas karui, o pirštus – kovai“ (Psalmė 144:1). Jis siuntė juos į kovą. „Viešpats tarė Mozei: „Atkeršyk Izraelio vaikams už midianitus: ... Ir Mozė kalbėjo tautai, sakydamas: „Ginkluokitės karui ir eikite prieš midianitus, ... Siųskite į mūšį po tūkstantį vyrų iš kiekvienos Izraelio giminės. ... Ir jie nužudė Midiano karalius.“ Skaičių 31:1-8

Dievas kovoja už savo tautą

Dievas kovojo už savo tautą, kai juos persekiojo Egipto faraonas ir jo raitelių bei vežimų armija. „Kai faraonas priartėjo, izraelitai pakėlė akis ir pamatė, kad egiptiečiai žygiuoja jiems iš paskos; jie labai išsigando, ir izraelitai šaukėsi Viešpaties. ... Mozė tarė tautai: „Nebijokite. Stovėkite tvirtai, ir pamatysite išgelbėjimą, kurį Viešpats jums šiandien suteiks. Egiptiečių, kuriuos šiandien matote, daugiau niekada nebematysite. Viešpats kovos už jus; jums tereikia tik ramiai stovėti.“ (Išėjimo 14:10-14). Jūros vandenys pasitraukė Dievo galia, ir Izraelio tauta buvo išgelbėta.

Laikas kiekvienam tikslui

Kitas svarstytinas Šventojo Rašto fragmentas randamas Ekleziasto 3:1, 3, 8: „Viskam yra laikas, ir

kiekvienam tikslui po dangumi yra laikas: ... Laikas žudyti ir laikas gydyti; laikas griauti ir laikas statyti; ... Laikas mylėti ir laikas nekęsti; laikas kariauti ir laikas taikos.“ Daugelis žmonių naudojo šias Šventojo Rašto ištraukas, kad pateisintų žudymą ir karą. Kai tai išnagrinėsime atidžiau, pamatysime, kad Saliamonas rašo remdamasis savo patirtimi ir stebėjimais. Jis išsako savo nuomonę iš socialinės perspektyvos. Jis mato žmones, sunkiai dirbančius, kad sukauptų turtus, ir išmintingai klausia: „Ką darbininkai gauna už savo triūšą?“ Ekleziasto 3:9

Saliamonas baigia savo samprotavimus taip: „Būk Dievo bijantis ir laikykis Jo įsakymų, nes tai yra visos žmogaus pareigos. Nes Dievas visus darbus ir visas paslaptis, ar jos būtų geros, ar blogos, atiduos teismui.“ Ekleziasto 12:13, 14

Meilės Dievas

Dabar užduosime klausimą: „Jei Dievas yra meilės Dievas, kaip mums sako Biblija, kaip tada suprasti Jo įsakymą Izraelio vaikams visiškai sunaikinti savo priešus?“

Atsakymas į šį klausimą yra toks: turime prisiminti, kad Izraelio tauta yra Dievo sandoros tauta: „Iš visų žemės giminių aš pažinau tik jus“ (Amoso 3:2). Kai Izraelis atėjo užimti pažadėtąją Kanaano žemę, ten vyravo siaubingos sąlygos. Filistinai, amoritai ir kiti, kurie buvo užėmę tą žemę, buvo praktiškai laukiniai, nes jie užsiiminėjo visomis formomis stabmeldystės, aukodami žmonių aukas savo netikriems dievams ir religijai. Būtent dėl to, kad jų nedorybė ir ištvirkimas

pasiekė tokį lygį, Dievas, savo išmintimi ir teisingumu, nusprendė, kad geriausia būtų juos sunaikinti ir į tą žemę įkurdinti tautą, kuri, vadovaudamasi Jo nurodymais, pasiektų aukštą civilizacijos lygį. Kai žydai ruošėsi įžengti į žemę, Viešpats nustatė jiems įstatymų sistemą, užtikrindamas, kad jei jie nepaklus, bus nubausti. Vienas iš jų buvo: „Nežudyk“ (Išėjimo 20:13). Piktumas, neapykanta ir pyktis yra žudikiškos dvasios apraiškos.

Tai, kad Izraelio vaikai yra Dievo išrinktieji, Biblijoje mokoma labai aiškiai. „Iš visų žemės giminių aš pažinau tik jus.“ Pažvelkite į Jeremijo 13:11 žodžius: „Kaip diržas apjuosia juosmenį, taip Aš apjuosiau visą Izraelio tautą ir visą Judo tautą, sako Viešpats, kad jie būtų mano tauta mano šlovei, pagyrimui ir garbei.“ Jis yra „visų Izraelio giminių Dievas“ (Jeremijo 31:1). „Per tave... bus palaimintos visos žemės giminės.“ Pradžios 28:14

Izraelio kaimynai nuolat kariaudavo su Izraeliu, ir jei Izraelis pakludavo Dievui, Jis jiems padėdavo. Jei jie nepakludavo Dievui, Jis leisdavo jų priešams nugalėti. Dievas per pranašus Izraeliui aiškiai parodė, kad dabartinis blogio, neapykantos, karo ir skurdo laikas yra laikina situacija. Jo planas buvo nukreiptas į visų karų, neapykantos, nevilties ir skurdo pašalinimą. Tai įvyks, kai bus įkurta Jo karalystė.

Taigi matome, kad Dievas elgėsi su savo išrinktąja tauta labai ypatingu būdu, pagal ypatingus įstatymus ir aplinkybes. Prisiminkime įsakymą, kurį Jis jiems davė: „Nežudyk“. Toliau tęsdami diskusiją, pamatysime, kad

pagal Viešpaties mokymus Naujajame Testamente gyvybė turi būti vertinama ir negali būti pavojuje.

NAUJOJO TESTAMENTO POŽIŪRIS Į KARĄ

Tyrinėdami Dievo mokymus Naujajame Testamente, netrukus pastebėsime, kad įvyko pokytis. Dangiškasis Tėvas dabar elgiasi su Izraelio tauta kitaip, ir viskas prasideda nuo jo mylimo Sūnaus. Viešpats paliko savo dangiškąją buveinę ir gimė kaip tobulas žmogus. „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo Žodis“ (Jono 1:1). „Žodis tapo kūnu ir apsigyveno tarp mūsų, (ir mes regėjome jo šlovę, šlovę, kaip Tėvo viengimio), pilną malonės ir tiesos. ... Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis buvo per jį sukurtas, bet pasaulis jo nepažino. Jis atėjo pas savuosius, bet savieji jo nepriėmė.“ (Jono 1:14, 10, 11). Mes žinome, kad „savi“ reiškia Izraelio tautą. Jis buvo jų atmestas, išsipildant Rašto žodžiams: „Jis buvo paniekintas ir atmestas žmonių, skausmo vyras.“ Izaijo 53:3

Kai Pilotas paklausė žydų, susirinkusių mūsų Viešpaties teisme: „Ką man daryti su Jėzumi, vadinamu Kristumi ()?“, jie visi jam atsakė: „Tegul jis būna nukryžiuotas.“ (Mato 27:22). Kaip skaitome pasakojimo pabaigoje, Pilotas nusiplovė rankas, nes nerado Jame jokios kaltės. „Tada visas tauta atsakė ir tarė: „Jo kraujas teka ant mūsų ir mūsų vaikų.“ Mato 27:25

Per visą savo tarnystę Viešpats troško padėti Izraeliui. „Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir akmenimis

mėtosi į tuos, kurie tau siunčiami, kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo jauniklius po sparnais, o tu nenorėjai! Štai, tavo namai paliekami tau apleisti.“ (Luko 13:34, 35). Tai yra dalis Jėzaus liudijimo. Dėl šio viengimio Dievo Sūnaus atmetimo Izraelis nesugebėjo gauti to, ko ilgai siekė. Jie siekė gauti nuolatinės palaimas ir gerovę pagal Dievo nurodymus. „Tai kas gi? Izraelis negavo to, ko siekė; ... (Kaip parašyta: „Dievas jiems davė miego dvasią, akis, kad nematytų, ir ausis, kad negirdėtų“) iki šios dienos.“ Romiečiams 11:7,8

Pavyzdžiai, iš kurių galime pasimokyti

Remdamiesi Šventuoju Raštu, dar kartą primename Dievo santykių su Izraeliu Senajame Testamente tikslą. „Broliai, nenoriu, kad nežinotumėte, jog visi mūsų tėvai buvo po debesiu ir visi perėjo jūrą; ... Tai buvo mums pavyzdžiai, kad netrokštume blogų dalykų, kaip jie troško.“ (1 Korintiečiams 10:1–6). Iš šio pasakojimo gauname šiuos perspėjimus ir kartu galimybę iš jų pasimokyti, kad galėtume kuo geriau tarnauti Dievui. Fizinis Izraelis niekada nebuvo besąlygiškas Abraomui duoto pažado – „Tavimi bus palaimintos visos žemės giminės“ – paveldėtojas (Pradžios 12:3). Jie taip pat nebuvo paveldėtojai kaip tauta dvasinės pažado dalies, kuri yra pagrindinė, arba svarbiausia, dalis. Kai Dievas sudarė sandorą su Izraeliu, buvo susitarta, kad jei jie laikysis Įstatymo, jie turės amžinąjį gyvenimą. Tai leistų jiems paveldėti privilegiją laiminti visas žemės giminės – visus žmones.

Dievo pažadų paveldėtojai

Apaštalo Petro žodžiai: „Pažadas skirtas jums ir jūsų vaikams“ (Apaštalų darbai 2:39), visiškai dera su visais Viešpaties veiksmiais Izraelio atžvilgiu ir su jo sandora su jais kaip su jo tarno Abraomo vaikais. Jie vis dar turėjo šią viltį Jėzaus laikais, kaip sakė Paulius: „Tai yra pažadas, kurio išsipildymo tikisi mūsų dvylika giminių, uoliai tarnaujančių Dievui dieną ir naktį.“ (Apaštalų darbai 26:7). Kai izraelitai pasirodė esą neverti tapti Abraomo sandoros paveldėtojais, jie buvo atskirti, o pagonys buvo įskiepyti, kad užimtų jų vietas. Šie pagonys, dabar kaip atskiri asmenys, galėjo tapti „alyvuogės šaknies ir riebalų“ dalininkais (Romiečiams 11:17). Tik tie, kurie priėmė Kristų, tapo „paveldėtojais pagal pažadą“, kaip dvasinio palikuonio nariai (Galatams 3:29). Tai, kaip jau paaiškinome, įvyko dėl Izraelio neištikimybės. „Akmuo, kurį atmetė statybininkai, dabar tapo kertiniu akmeniu: ... Dievo Karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos tinkamus vaisius“ (Mato 21:42,43). Kadangi Izraelis nebuvo pasirengęs būti Dievo panaudotas kitų tautų palaiminimui, jų tipinis teisumas baigėsi, o karališkumo pažadas nustojo jiems priklausyti. Jis buvo „atiduotas tautai“, dvasiniam Izraeliui, „šventai tautai, išskirtinei tautai“. (1 Petro 2:9). Mums sakoma, kad ši tauta yra atskirta ir skiriasi nuo visų kitų bei surinkta iš visų žemės tautų. Ši tauta apims vergus ir laisvuosius, nes iš tiesų Jis pašaukė „tautą savo vardui“ (Apaštalų darbų 15:14). Pažvelkite taip pat į šias Rašto vietas, kurios dar labiau iliustruoja šį punktą. „Jo vardu pagonys pasitikės“ (Mato 12:21). „Tegul kiekvienas,

kuris vadina Kristaus vardą, pasitraukia nuo neteisybės.“ (2 Timotiejui 2:19). „Jei kas nori eiti paskui mane, teatsisako savęs, kasdien imasi savo kryžiaus ir seka paskui mane.“ (Luko 9:23). „Skelbkite pagyrimus Tam, kuris jus pašaukė iš tamsos į savo nuostabią šviesą.“ (1 Petro 2:9). „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ Apreiškimo 2:10

Smurto ir karo atmetimas

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus neabejotinai yra raktas į Naujajame Testamente išdėstytų mokymų pokyčius. Jėzus atmetė smurto ir karo sampratą, kurios pasaulyje buvo įprastos ir visuotinai priimtose. Savo mokymais ir pavyzdžiu jis parodė mums kelią, kaip pažinti Tėvo valią. „Naują įsakymą duodu jums, kad mylėtumėte vieni kitus; kaip aš jus mylėjau, taip ir jūs mylėkite vieni kitus. Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jono 13:34, 35). Tai yra aukštesnis įsakymas, aukštesnis įstatymas nei tas, kuris buvo duotas žydams pagal įstatymo sandorą. Mes esame Kristaus Jėzaus įstatyme. Šis Kristaus įstatymas yra mūsų sandoros įstatymas ir meilės įstatymas. Jį mūsų Galva davė visiems, kurie įstojo į Kristaus mokyklą ir kurie tikisi tapti bažnyčios nariais. Mylėti vieni kitus reiškia mylėti savo artimus, savo brolius ir savo Dangiškąjį Tėvą. Tai netgi reiškia skirti savo laiką ir talentus, paaukoti viską tarnaudami Viešpačiui. „Jei mane mylite, laikykitės mano įsakymų“ (Jono 14:15). Turime suvokti, kad mylintis paklusnumas yra malonus Tėvui, ir jis turėtų būti

rodomas ne tik teisingumu, bet ir meile. Jis turėtų mus vesti sekti „gyvybės Dvasios įstatymą“. Romiečiams 8:2

Mūsų Viešpats rodė pavyzdį; savo kasdieniu gyvenimu jis parodė, kas iš tiesų buvo jo širdyje. Tai yra tikrasis įstatymo laikymasis, įstatymo teisumas, apie kurį Paulius rašo savo laiške romiečiams. Mes norime eiti mūsų Viešpaties pėdomis ir suderinti savo protą su Dievo Tėvo dvasia. Dievas nori, kad mūsų širdies ketinimai būtų teisingi ir kad mes kuo labiau valdytume kūną. Mes norime visiškai atsiduoti dieviškajai valiai, atiduoti savo gyvenimus Viešpačiui ir nesiekti kūno silpnybių. Mes taip pat norime būti mokomi, mokytis iš Jo ir, savo ruožtu, daugiau sužinoti apie Tėvą. „Mano Tėvas mane mokė“, – sako Jis Jono 8:28. „Jei jūs pasiliecate mano žodyje, tada jūs esate mano mokiniai; ir jūs pažinsite tiesą, o tiesa jus išlaisvins.“ Jono 8:31,32

Dėl nuodėmės kylantis smurtas šiandien siautėja pasaulyje. Jis egzistuoja įvairiomis formomis ir apima daugelį kultūrų. Šėtonas, nuodėmės kūrėjas, vaikšto po pasaulį „kaip riaumojantis liūtas, ... ieškodamas, ką galėtų praryti“ (1 Petro 5:8). Jis yra „šio pasaulio dievas“ ir „apakino protus tų, kurie netiki“ (2 Korintiečiams 4:4). Dėl šio poveikio smurtas tapo norma. Tai gali būti kasdienės problemos su kaimynais, problemos mokyklose ar darbo vietoje, ir netgi konfliktai tarp valstybių. Žinome, kad tai prieštarauja mūsų Viešpaties mokymams. Raštai rodo, kad mūsų Viešpats atmetė smurtą ir asmeninį jėgos panaudojimą ginčams spręsti. Mato 26:51–53 eilutėse

Jėzus sudraudė Petrą už tai, kad šis išsitraukė kardą prieš vyriausiojo kunigo tarną, o tai baigėsi vieno iš jų sužalojimu. Jėzus žinojo, kad jie turi jį paimti savanoriškai. Jis pasakė savo mokiniams: „Išidėk kardą į makštį.“

Daugiau niekada negirdime, kad mokiniai naudotų jėgą ar smurtą tarnaudami Viešpačiui. Jis galėjo pasitelkti „angelų legionus“, bet to nepadarė. Jis nebuvo linkęs naudoti dieviškosios galios savo asmeniniam patogumui. Jėzus niekada nemeldė, kad būtų išgelbėtas nuo savo bėdų, bet džiaugsmingai jas kentė kaip savo aukos dalį. Mes taip pat turėtume daryti tą patį savo gyvenime. Turėtume atidėti savo valią ir bet kokia kaina vykdyti Dievo valią. „Tegul jūsų viduje bus ta pati nuostata, kokia buvo Kristuje Jėzuje.“ Filipiečiams 2:5

Naujas požiūris į priešus

Mūsų Viešpats taip pat mokė apie naują požiūrį į priešus. „Aš jums sakau: mylėkite savo priešus, laiminkite tuos, kurie jus keikia, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už tuos, kurie jus skriaudžia ir persekioja.“ (Mato 5:44). Iš pradžių galėtume pasakyti, kad tai yra aukštas standartas, kurį sunku pasiekti, ir būtume teisūs. Ši meilė pranoksta meilę artimui. Sakoma, kad lengva mylėti tuos, kurie mus myli. Tačiau mylėti savo priešus reikalauja, kaip sakoma, turėti didelę širdį ir būti dosniems visiems. Tai reiškia tokį širdies būvį, kuris yra toks pilnas meilės, kad net priešas negalėtų mūsų širdyse pažadinti jokių piktų ketinimų. Čia nebūtų vietos keršto ar

neapykantos veiksams. Tai nereiškia, kad mums patinka blogis ar neteisybė, ar kad mes prie to prisidedame. Mes priešinamės tiems, kurie engia silpnuosius ir bejėgius. Šiandienos pasaulio mąstysena apima blogio darymą kitiems, siekiant išgelbėti save ir tarnauti savanaudiškiems interesams. Mes turime „neapkęsti blogio ir mylėti gėrį“ (Amoso 5:15). Tiems, kurie ištikimai seka Viešpačiu, visa tai yra labai svarbu. Tai pavyzdys, kaip įgyvendinti savo tikėjimą praktikoje. Tai būdas parodyti, kad „mylite“ Viešpatį visa širdimi. (Mato 22:37). Taip pat prisimename, kad tie, kurie nusideda ir daro blogį Dievo akyse, gaus savo atlygį. 1 Korintiečiams 3:8

Gyvenimo principai

Mūsų Viešpats Jėzus mus mokė gyvenimo principų, kuriuos apibūdina nuolankumas ir taikos kūrimas. „Palaiminti vargdieniai dvasia: ... Palaiminti tie, kurie liūdi : ... Palaiminti nuolankieji: ... Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta teisumo: ... Palaiminti gailestingieji: ... Palaiminti tyros širdies, nes jie regės Dievą. Palaiminti taikos kūrėjai, nes jie bus vadinami Dievo vaikais“ (Mato 5:1–12). Mūsų Viešpats ištarė šiuos žodžius Kalno pamoksle, kad pamokytų savo mokinius, o kartu ir mus. Turime būti paklusnūs Jo valiai ir mokytis. Jis nori, kad mes praktikuotume savikontrolę, būtume švelnūs, nesusierzinantys ir nesusijaudinantys. Jis nori, kad mes praktikuotume gailestingumą ir tikrą atleidimą už kitų žiaurius poelgius. Mes ne visada elgsimės tobulai, bet norime turėti tobulus ketinimus. Turėtume būti taikos kūrėjai, taikos mylėtojai ir

pasinaudoti progomis padėti kitiems. Viešpaties tauta turi užjausti visus ir nesijungti prie nė vienos pusės kariaujančiame pasaulyje.

Širdies tyrumas Dievo atžvilgiu pasireiškia taikiomis troškimais ir pastangomis skatinti taiką kituose. Tai ypač tiesa šiais laikais, kuriuose gyvename, šiame piktaame pasaulyje. Tiesa, kad tamsybė nekenčia šviesos, o teisumo priešai nekęš ir persekios tuos, kurie nori gyventi Tėvui patinkančiu gyvenimu. Viešpats ieško tų, kurie yra tokie ištikimi teisumo principams, kad juos įgyvendintų. Tai turi būti daroma netgi savo priešų atžvilgiu, kai jie jus persekioja. „Palaiminti esate, kai žmonės jus keikia, persekioja ir melagingai sako visokį blogį prieš jus dėl manęs. Džiaukitės, ... nes didelis jūsų atlygis danguje.“ (Mato 5:11, 12). Taip pat 1 Petro 4:16 skaitome: „Jei kas nors kenčia kaip krikščionis, tegul nesigėd , bet tegul šlovina Dievą.“ Mūsų Viešpats suteikia mums dar didesnę užtikrinimą, kai sako: „Pasaulyje jūs turėsite vargų, bet drąsiai: Aš nugalėjau pasaulį.“ Jono 16:33

NAUJOJO TESTAMENTO MOKYMŲ ĮSIPAREIGOJIMAI

Mes turime būti piligrimai ir svetimšaliai žemėje. Tai reiškia, kad esame atsakingi už Dievo įstatymus, o ne už žmogaus. Pažvelkite į mums duotą pamokymą šiuo klausimu. „Jūs esate išrinkta karta, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, ypatinga tauta, kad skelbtumėte Jo šlovę, kuris jus pašaukė iš tamsos į savo nuostabią šviesą: ... Mylimieji, prašau jus, kaip svetimšalius ir piligrimus, susilaikyti nuo kūniškų

geidulių, kurie kovoja prieš sielą; elkitės dorai.“ (1 Petro 2:9–11). Mes turime paklusti žmonių įstatymams, kai jie neprieštarauja Dievo įstatymams.

Visi žinome, kad Dangiškasis Tėvas paklusimą savo valiai laiko labai svarbiu dalyku. Tai mums parodė visos pamokos, kurios mums buvo pateiktos apie Izraelio tautą. Mūsų Viešpats taip pat mums davė pamoką apie tai, kai pasakė: „Atiduokite tad Cezariui tai, kas Cezario, o Dievui – tai, kas Dievo“ (Mato 22:21).

Biblijos tyrinėtojai teigia, kad jų pilietybė yra danguje ir kad paklusdami Dangiškajam Viešpačiui jie visiškai atsisako paklusnumo žemiškiesiems karaliams – vyriausybėms. Iš užsieniečių ar svetimšalių nereikalaujama jokios ištikimybės priesaikos žemiškajai vyriausybei, ir Biblijos tyrinėtojai tam prieštarauja ne todėl, kad jie priešinasi įstatymams ir tvarkai ar nenori, kad juos reguliuotų vyriausybė, kurios valdžioje jie gyvena, bet todėl, kad jie jau prisiekė ištikimybę aukštesnei jėgai – Dangiškajam Viešpačiui. Jiems jo žodžiai, jo įsakymai ir pan. yra svarbiausi – Mylimieji, aš jus maldauju. Turime paklusti įstatymams, galime ieškoti apsaugos pagal įstatymus, bet nesame priversti kovoti prieš savo Karalių. Mums sakoma: „Pakluskite kiekvienai valdžiai“ (1 Petro 2:13), išskyrus atvejus, kai būtų pažeidžiama mūsų sąžinė ir Dievo įstatymai. Apaštalas Paulius nurodo teisingumą kaip pagrindą, kuriuo remiantis reikia rodyti pagarbą, gerbti ir tarnauti tiems, kam priklauso garbė.

Turėtume pasitikėti, kad Dangiškasis Tėvas viską tvarko pagal savo planus ir tikslus. Jis ypač žiūri, kaip

mes gyvename pagal mokymus, kuriuos mums atskleidė jo mylimas Sūnus, ir tai atsispindi mūsų kasdieniame gyvenime. „[Tos dienos] ugnis išbandys kiekvieno žmogaus darbus, kokie jie yra.“ (1 Korintiečiams 8:13). Ši „ugnis“ atskleis, kokį charakterį mes išsiugdėme per savo gyvenimą. Mūsų tikėjimas turėtų būti grindžiamas brangiais Dievo pažadais, kurie, kaip mums sakoma, yra auksas, sidabras ir brangakmeniai. Neturėtume netinkamai statyti iš kitų medžiagų, kurios neišlaiko šio ugnies išbandymo. Apaštalas mums sako, kad viskas, kas pastatyta pagal žemiškus metodus ir tradicijas, bus sunaikinta. Dangiškasis Tėvas leidžia visoms tautoms apgauti save, manydamos, kad jos gali išspręsti visas pasaulio problemas. Mes matėme, kad taika niekada nebuvo ilgalaikė, nauji konfliktai kyla staiga. Šie smurto ir karo įvykiai padeda paruošti žmonijos pasaulį Dievo amžinos taikos karalystei. Iš dabartinio piktų pasaulio sąlygų matome, kad žmonija yra toli nutolusi nuo Kristaus dvasios. „Jei kas neturi Kristaus Dvasios, tas nepriklauso Kristui“ (Romiečiams 8:9). Turėtume suprasti, kad tai yra labai svarbus principas.

Viešpaties tauta turi prisiminti specialius nurodymus, kuriuos jiems davė jų Mokytojas, kad jie būtų taikos kūrėjai. Tad „siekiame taikos su visais žmonėmis ir šventumo, be kurio niekas nepamatys Viešpaties“ (Hebrajams 12:14).

BAIGIAMOSIOS MINTIES

Naujajame Testamente mokoma, kad Jėzus atmetė smurto ir karo idėjas. Jis mokė mus savo pavyzdžiu ir

nustatydamas įsakymą „mylėti Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi“ bei „mylėti savo artimą kaip save patį“ (Mato 22:37–39). Šis naujas požiūris į mūsų priešus atmeta jėgos naudojimą ir žudymą. Toks charakteris grindžiamas meilės ir taikos kūrimo principais.

Netrukus išsipildys Rašto žodžiai: „Jis nutraukia karus“, kaip pranašavo Dovydas (Psalmių 46:9). Kaip tai bus pasiekta, atskleidžiama Michėjo 4:3: „Jie savo kardus išlygins į plūgus, o savo ietis – į genėjimo kirtiklius (); tauta nebekels kardų prieš tautą, ir jie daugiau nebesimokys kariauti.“ Visi žemės žmonės vieną dieną patirs amžiną taiką ir galės amžinai gyventi harmonijoje atkurtoje, tobulėje žemėje.

Religinis sąžiningas prieštaravimas karui bet kokia forma tikrai turi tvirtą biblinį pagrindą. Sąžiningo prieštaravimo pozicijos pasirinkimas yra individualus reikalas, kuris turėtų būti pagrįstas asmeniniu studijavimu ir malda. Tegul Dangiškasis Tėvas veda ir nukreipia jus, kai svarstote šį labai rimtą savo gyvenimo klausimą. Pasitikėkite Juo visais dalykais, nes Jis „niekada tavęs nepaliks ir neapleis“ (Hebrajams 13:5).